ŠTĚSTÍ SI TĚ NAJDE

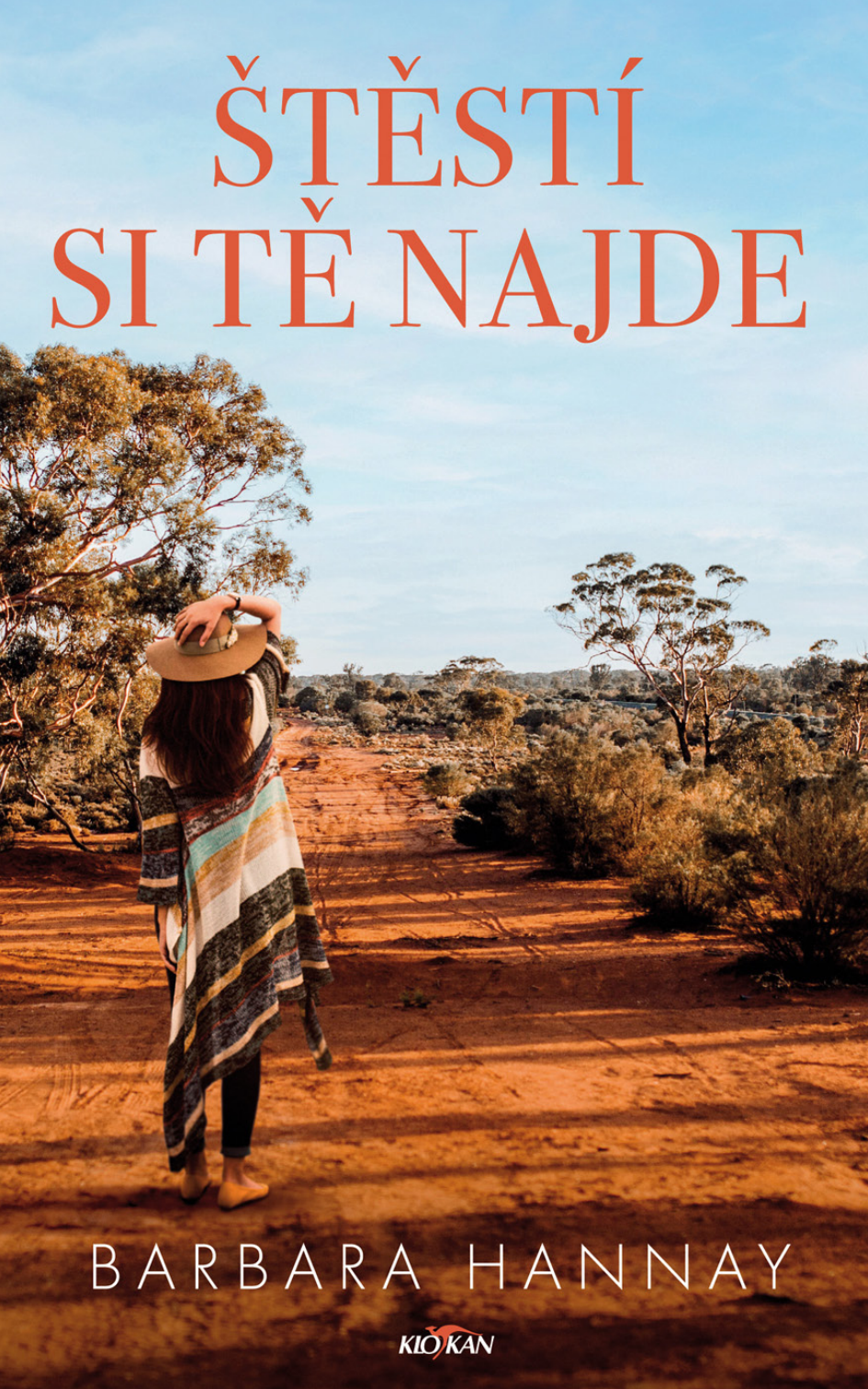

BARBARA HANNAY

KLOKAN

AL press

edice KLOKAN

Copyright © Barbara Hannay, 2022
First published by Penguin Random House
Australia Pty Ltd. This edition published by arrangement
with Penguin Random House Australia Pty Ltd.
Translation © Hana Černá, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE HAPPIEST LITTLE TOWN
vydaného v roce 2022 nakladatelstvím Michael Joseph,
part of the Penguin Random House group of compenies,
přeložila Hana Černá
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Zuzana Bürger
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-999-6

Věnováno Mille

PŘEDMLUVA

Začátek se nejevil nadějně. Tilly se sice snažila předstírat, že je všechno v pořádku, že se věci nějakým zázrakem obrátí k dobrému, bláhovou naději však zanedlouho spláchl déšť. Déšť. Silnice se klikatila do kopce jako nekonečný had. Impozantní koruny stromů se nakláněly přes živičné převisy a setřásaly kapky deště. Ponurost přírodní scény ještě znásobovala vnitřní tíseň a otrávenost z dlouhé cesty.

Věděla, že by se to mámě nezamlouvalo. Ani ve snu by ji nenapadlo poslat milované dítě pryč ze slunného Cairnsu, od přátel a školy, kde měla Tilly pár oblíbených učitelů. Máma by ji každopádně neposlala do nudné oblasti Tablelands s několika obchody a téměř žádnými možnostmi zábavy. Do všech světových stran se tu rozbíhaly jenom louky a pole.

Každý věděl, že v omšelých kavárnách vysedávají nad čajem a sladkými vdolky nudní, vrásčití venkované. A neustále tam prší.

To se rovnou mohla nechat vystřelit na Mars. Ten by byl docela jistě zajímavější než zapadákov Burraley.

V očích ji pálily slzy. Během posledních týdnů se dost naplakala. Nechtěla, aby Jed viděl, v jaké mizérii se potácí, ačkoli by si zasloužil, aby ho trápily výčitky svědomí. Měl by se cítit sakra provinile, když ji míní opustit a nechat ji u nějaké neznámé ženské…

KAPITOLA 1

O pět dnů dřív…

Poprvé za spoustu měsíců – možná dokonce let – se Kate Sheridanová cítila šťastná. Každé ráno vyskočila z postele rozradostněná příslibem nového dne. Sice sebekriticky přiznávala, že příval emocí je z osmdesáti procent radostné vzrušení a ze dvaceti nervozita, přesto se i tak cítila úžasně – ožila a znovu ji naplnila naděje. A to všechno díky té dodávce. Žasla, že se jako čerstvě rozvedená padesátnice může takhle nadchnout pro skoro šest let starou dodávku pořízenou z druhé ruky. Měla v úmyslu velkoryse zrenovovat interiér, o čemž ostatně svědčily poznámky a nákresy v notebooku a sbírka fotografií z Pinterestu. Nedopočítala by se hodin strávených sledováním videí na You Tube, četbou příruček a blogů, posloucháním podcastů o postupu při renovacích. Všechny pochybnosti o zručnosti a náležitých dovednostech rozptýlilo zjištění, kolik žen tuhle náročnou práci zvládlo.

Nenech se odradit. Prostě začni a jdi pomalu, krok za krokem, nabádal ji každou chvíli vnitřní hlas.

Kate tedy udělala první krok. Strhla v dodávce vnitřní obložení a vyhodila palandu umístěnou podél jedné stěny. Nahradila ji novou, aby mohla spát napříč. Stěny vozu pak opatřila tepelnou izolací a pustila se do nejnáročnějšího úkolu – obkládání interiéru vozu dřevěnými palubkami. Zatím dokončila polovinu. Nejprve natřela každou laťku po hraně dvakrát lepidlem na dřevo a pak gumovým kladívkem přiklepla tu s drážkou. Práce vyžadovala cit a trpělivost.

Kate pokaždé rozčílilo, když narazila na pokroucenou lať, ale bez lítosti ji odhodila stranou. Konečně nadešla chvíle

zhodnocení díla. Úžasná proměna! Pečlivost a vytrvalost se vyplatila, obytný prostor malé dodávky dýchal útulnou, přátelskou atmosférou.

Dalším úkolem bude vyrobit pod stropem skříňky, věšáky a poličky. Všechno hodlala oživit kusem vitrážového skla uloveného v bazaru.

Zatím nosila projekt v hlavě, přesto si už představovala, jak v obydlí na kolech vyrazí… Někam… Kamkoli.

Většinu života prožila v Severním Queenslandu, a tak by ráda poznala chladný jih. Viděla se sedět v teple na palandě s hrnkem horké čokolády a užívat si úchvatný výhled na moře a modrou oblohu. Panebože, už aby to bylo. Svoboda. Volnost.

Než se toho blaženého stavu dočká, čeká ji ještě hromada práce. Momentálně je kůlna v zahradě domku, co si najala, plná prken a latí různých šířek a délek až po strop, navíc se tu vrší všemožné kousky příležitostně pořízené coby případné interiérové doplňky. Pochopitelně nechybí nezbytné stolařské nářadí od pily po hřebíkovačku. Díky užitečné sérii kurzů na You Tube se Kate s nimi naučila poměrně zručně zacházet.

Pro své báječné, neopakovatelné životní dobrodružství si vybuduje ten nejpohodlnější, nejútulnější pojízdný příbytek. Však se má za co odměnit.

Při pohledu z okna ložnice na dodávku zahalenou závojem jemného deště poněkud klesla na duchu. Zase prší… Už třetí ráno za sebou. Pokud se počasí nezlepší – koneckonců tohle je typický podzim v Athertonu na planině Tablelands – zastřeší pracoviště plachtou.

A je to problém? Vyskočila svižně z postele, vklouzla do pantoflí, hodila na sebe župan a pevně utáhla vázačku, jako by tím gestem chtěla podtrhnout své odhodlání. Pár kapek ji přece neodradí od práce. Místní farmáři se většinu života pohybují v dešti a blátě. Přinejmenším je zde chladněji, což je po vlhkém parnu v Cairnsu příjemná změna. Navíc,

uvažovala při odměřování ovesných vloček do rendlíku, tenhle domek nabízí ideální mezihru v životě. Ze svahu – jen pár kilometrů od Burraley – se nabízí úchvatný pohled na zvlněnou krajinu oplývající zelení. Další výhodou je nízký nájem a blízkost obchodu se železářským zbožím.

V Cairnsu tak jako tak nemohla zůstat. Těžko snášela lítostivé pohledy okolí a šeptandu za zády. Měla po krk soucitného *ubohá Kate*.

Celé město znalo podrobnosti ostudného chování bývalého manžela, děvkaře a podvodníka. Vzal roha do Kambodže, která neměla s Austrálií smlouvu o vydávání jejích občanů, a tím pádem byl Stan pro ruku spravedlnosti prakticky nedosažitelný. Jako by toho bylo málo, přibral s sebou ještě manželku bývalého obchodního partnera a téměř všechny prachy podniku.

Skandálu se věnovaly první stránky *Cairns Post,* rozmázl ho internet, propíral se v regionální televizi i rádiu.

Po celou dobu ostudné aféry nacházela Kate upřímnou podporu u přátel. Jednou zaběhli se zákuskem, jindy s lahví vína. Poseděli, vyslechli, co ji trápí, a naléhali, ať si drbů, co se kde vynoří, nevšímá – klepny se brzy vrhnou na někoho jiného.

Kate nechápala, proč ji lidi nepřestali s manželem spojovat – vždyť se Stanem se rozvedla dva roky před skandálem. Jenže zkrátka nepřestali – i v supermarketu pořád aby uhýbala před dotěrnými pohledy

Začalo se jí protivit s hrdým, upjatým úsměvem děkovat za projevený soucit, když měla chuť zlostně odseknout *ano*, můj ex je odporný lhář, podvodník a děvkař. *Ano*, je katastrofa, že jeden z nejpopulárnějších majitelů cestovky přišel o manželku i většinu majetku, musel prodat výletní lodě a podnik zkrachoval.

To, že ji lidé stále spojují s neslavným ex, prožívala Kate daleko hůř než rozvod. Dosud si vyčítala, jaký byla blázen, že se kdysi zamilovala do takového všiváka. Kolikrát do čtyř ráno nezamhouřila oči a topila se v sebelítosti nad

nevydařeným manželstvím s okouzlujícím hezounem s jiskrnýma očima a pokřivenou morálkou.

Z toho prostředí potřebovala nutně vypadnout.

„Proč se musíš stěhovat zrovna do Tablelands?“ nechápala dcera Pippa, když jí matka v telefonu svěřila, k čemu se chystá.

„A proč ne?“ namítla Kate. „Je tam nádherně.“

„Jenže tam nikoho neznáš.“

No právě. Nepopsaný list. Svoboda. Anonymita nutná pro nový začátek.

Navíc Kate milovala venkovskou atmosféru – svěží vzduch, rozlehlé pastviny a pole, jezera, lesy… A klidnější životní tempo. Místo hledání parkovacího místa v mnohapodlažním parkovišti a následného vyčerpávajícího trmácení obrovským nákupním centrem tady nakoupí skoro všechnu zeleninu a ovoce u farmářů nebo v malém krámě, kde si prodavači vždycky rád popovídají.

„Co kdyby ses přestěhovala sem do Townsville?“ navrhla dcera.

„Vždyť mě nepotřebuješ, máš Davida. A zaměstnání a přátele.“

„A co až přijde dítě?“

Kate se na okamžik odmlčela. „Snad nejsi těhotná, Pippo?“ vyhrkla. Doufala, že ne příliš zklamaně. Hlídání vnoučete by jí totálně nabouralo cestovatelský plán. Pippě je teprve pětadvacet a s Davidem žijou na psí knížku, ačkoli Kate ví, že dnešní mladé páry si často pořídí potomka, aniž uvažují o svatbě.

„Ne, nejsem. Zatím o tom s Davidem jenom uvažujeme,“ uklidnila ji dcera.

„Ach tak…“ Kate se zastyděla za úlevu. Obě dcery vroucně milovala. To kvůli nim zůstala tolik let v manželství se sobeckým, lstivým Stanem. S odstupem času vidí to rozhodnutí jako nerozumné, jenže tenkrát nechtěla děti připravit o otce.

„Nemáte kam spěchat,“ podotkla a změnila téma. „Objevila jsem nabídku pronájmu útulného domečku nedaleko Burraley. Vedro a dusno v Cairnsu mě už stejně delší dobu

otravuje," dodala jako další důvod. „Rekonstrukce obytného vozu je docela dřina. V chladnějším klimatu Tablelands mi půjde práce rychleji."

„A tak tam prostě vyrazíš." Znělo to vyčítavě.

No jasně. Kate chápala, že její rozhodnutí zapůsobilo na dcery jako blesk z čistého nebe. Podobná aktivita by jejich otce nenapadla ani ve snu, Stan postrádal trpělivost. A to byl možná jeden z důvodů, proč se Kate vrhla do práce s takovým nadšením.

Mladší Chelsea byla v Brisbane naštěstí příliš zaměstnaná budováním právnické kariéry a také bouřlivým společenským životem, takže neměla příliš čas zajímat se o matku.

„Nestrávím cestováním zbytek života, drahoušku."

Kate netrápilo, jestli někdo považuje její rozhodnutí za sobecké. Prodala dům, doplatila hypotéku a za rozumnou cenu pořídila ojetou dodávku. Do svého plánu se doslova zamilovala. Poprvé po velmi dlouhé době udělá, co sama chce. Cítila se šťastná.

KAPITOLA 2

Přihodilo se to na zkoušce před všemi herci. Z ničeho nic upadla. Strašně trapné!

Olivie Matthewsová s obvyklou noblesou a sebejistotou dokončila scénu s Peterem Hubbardem, nadaným hercem, zaměstnaným v Burraley jako účetní. Peter opustil jeviště vpravo a Olivie odcházela po předním schodišti, jak vyžadovalo aranžmá. Jako obyčejně ještě ponořená do role scházela po několika dřevěných schůdcích k ostatním hercům, posedávajícím v místním Kulturním centru na kovových nebo kempinkových židlích. Povídali si, někteří se učili role, pódiu nevěnovali pozornost.

V mládí, z něhož bohužel zůstaly už jenom vzpomínky, se Olivie věnovala profesionální herecké kariéře. Diváci ji mohli spatřit v televizi a na jevišti Jane Street Theatre. O Oliviině slavné minulosti herci ve zdejším amatérském divadle pochopitelně věděli a vážili si toho, že mají mezi sebou profesionálku.

Olivie si zakládala na schopnosti dokonale ztvárnit jakoukoli roli. A zrovna dnes se tělem i duší vtělila do vznešené a povýšenecké Lady X. Naneštěstí ji postava pohltila příliš. V okamžiku, kdy s hrdě vztyčenou hlavou a zrakem upřeným ke stropu sestoupila na poslední schůdek, ztratila rovnováhu a vzápětí ležela na zaprášené podlaze. Nemohla se pohnout, pravé chodidlo se octlo v nepřirozené poloze. Zděšeně jí došlo, že se stalo něco hodně nedobrého – ještě nikdy se necítila tak bezmocná.

Potěšilo ji, že se k ní kolegové seběhli, aby jí pomohli vstát, ale vzápětí si všimla, že jejich vyjevené pohledy směřují k jejímu klínu. Sukně vyhrnutá až k pasu odhalila spodní kalhotky. Proboha! V rozčilení si nedokázala vzpomenout, jaké si ráno oblékla. Černé hedvábné? Nebo ty s purpurovými růžičkami? Jen ať na sobě nemá ty staré, příšerně vybledlé a natržené, co se chystala vyhodit!

Bohudík přiběhla praktická, empatická ředitelka divadla Josie. Hubená, prostá šedesátnice s mahagonovým mikádem a rovnou ofinou duchapřítomně stáhla Olivii sukni ke kolenům. To už se ale celému ansámblu naskytl pohled na povadlá bílá stehna a staré „bombarďáky“.

Prudká bolest v kotníku Olivii zabránila uvědomit si potupu v plném rozsahu.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se někdo.

„Co tě bolí? Neudeřila ses do hlavy?“ staral se další hlas.

„Můžeš se posadit?“

Takové pitomé otázky!

„Dejte ji chvilku, ať se vzpamatuje,“ nařídila Josie, kdysi ředitelka místní školy a nyní režisérka hry, kterou zkoušeli.

Poklekla vedle Olivie, vzala ji za ruku a zadívala se na ni inteligentníma jiskrnýma očima. „Ještě se nehýbej," řekla s vlídným úsměvem.

Moudrá rada. „Kotník," hlesla Olivie, ačkoli se jí také točila hlava a srdce bušilo jako splašené.

„Ano, vidím, že začíná natékat," pohladila ji Josie po rameni. Pak se otočila na ostatní. „Hamishi, skoč se podívat dozadu do lednice, jestli tam není led."

„A tady je polštářek."

Olivie poznala Margot, majitelku místního železářství, která pomáhala stavět kulisy. Teď přidřepla k Olivii z druhé strany a podsunula jí pod hlavu saténový polštářek. „Je to tak lepší, ne?"

Olivie se pokusila vděčně usmát. Aspoň neležela hlavou rovnou na dřevěné, hodně dlouho nezametené podlaze.

„Neměli bychom jí raději podložit kotník?" přidal se další hlas. „V lekcích první pomoci nám zdůrazňovali, že zraněná část těla má být ve vyvýšené poloze."

Polštářek byl bleskurychle přemístěn pod kotník a Olivie opět dýchala prach. Chápala, že jí chtějí co nejvíc pomoct, ale bolest rozptylovala souvislé myšlenky… až na jednu: *Budu moct pokračovat v roli Lady X?*

Představení se musí nazkoušet, a bez Olivie v hlavní roli…

„Jen klidně lež." Josie ji zlehka přitlačila zpět na podlahu.

„Ale zkouška…," protestovala Olivie.

„Žádný strach, teď potřebuješ odpočívat, ať se dostaneš ze šoku."

„Led!" oznámil Hamish, syn místního mlékaře; v ruce držel tácek s kostkami ledu.

„Proboha, Hamishi," mračila se na něho Heidi, „jak chceš tácek omotat Olivii kolem kotníku? Vysypej led do sáčku nebo ručníku, trdlo."

Na Olivii náhle padla těžká únava. Přivřela oči a nechala si kotník zaledovat.

„Musíme ji odvézt k lékaři."

„To každopádně."

„Ale neměli bychom otravovat doktora Reillyho takhle pozdě."

„Tak zajedeme rovnou do Athertonu na pohotovost."

Olivie prudce otevřela oči. „Nepotřebuju do špitálu!"

„Ale ano, potřebuješ."

Rázná poznámka patřila rozhodnému mužskému hlasu, který jednoznačně patřil Rolfu Andersovi. Bože, jak dlouho tady už je?

Olivie pootočila hlavu. Zavalitý Rolf Anders se zrzavou kšticí a prošedivělou bradkou stál opodál a upřeně ji pozoroval. Anders byl autorem mnoha poměrně úspěšných divadelních her; na stará kolena se rozhodl natrvalo usadit na rozlehlých planinách Tablelands, kde si u jezera nechal postavit nádherný dům. To on napsal hru *Příští zastávka Mars*, kterou amatérské divadlo připravuje k premiéře.

Olivii těšilo, že se tak úspěšný umělec usídlil tady na severu, daleko od světel jižních velkoměst. Velmi si vážila jeho přátelství. Kromě toho důvěryhodně ospravedlnila vlastní rozhodnutí uchýlit se do zdejších končin. Věděla, že její přítomnost podněcuje místní k mnoha spekulacím o ní i její rodině.

Zkoušky amatérského divadelního souboru navštěvoval Rolf zřídka, ale teď tu stál s rukama v kapsách manšestráků a soucitně se na Olivii usmíval. „Rád tě odvezu na pohotovost," nabídl se.

Olivie ocenila jeho ochotu, ačkoli o návštěvu nemocnice stála ze všeho nejmíň. „Díky, Rolfe, ale myslím, že potřebuju jenom si chvíli odpočinout. Podvrtnutý kotník přece není nic vážného."

Tímto moudrem vyprovokovala další poznámky.

„Podle toho, jak otéká, jde o pořádné podvrtnutí."

„Mohla sis natrhnout vazy."

„A ve tvém věku…"

Olivie dotčeně bleskla pohledem po mladé ženě, která si dovolila zmínit její věk. Stále úzkostně dbala na svůj vzhled

a nebezpečí pádů seniorů nebrala vážně. A už vůbec nemínila poslouchat drzé komentáře od vševědoucí Heidi McLellanové.

Rolf přistoupil o pár kroků blíž. Promluvil tiše, ale autoritativním tónem ostatní umlčel. „Ten kotník by měl každopádně vidět lékař, Olivie."

„Moje řeč," přikyvovala Josie. „Jakmile se dokážeš pohnout, dovedeme tě k Rolfovu autu."

Olivie neměla sílu protestovat, také si uvědomovala, že kolegy herce připravila o spoustu drahocenného času. Ve skrytu duše doufala, že až budou s Rolfem sami, přemluví ho, ať ji prostě odveze domů. Horký čaj a odpočinek v posteli jí pomůže.

Rolf neustoupil. „Uklidni se, Olivie," broukl konejšivě, když ji s Hamishem víceméně vynesli z budovy a co možná nejpohodlněji usadili na zadní sedadlo Rolfova rangeroveru. „Kromě toho, že kolegům na tobě záleží, nesou zodpovědnost za to, že budeš jaksepatří ošetřena."

„Mluvíš, jako bych se chystala divadlo žalovat. Ani ve snu by mě přece nenapadlo –"

„Existuje povinnost poskytnout pomoc, drahoušku. Nejde o odškodnění, ale prostou lidskou povinnost poskytnout pomoc." Rolf hovořil laskavě, ale klidně. Přikryl otřesenou Olivii plédem a zapnul jí bezpečnostní pás. „I já jsem částečně zodpovědný, když jsem v té pitomé scéně vymyslel, že odejdeš po schodišti." Zabouchl dveře, usedl za volant a nastartoval.

Olivie neměla na vybranou.

Jindy si krátkou jízdu z Burraley do Athertonu užívala. Úrodný kraj se proměňoval s každou sezonou – zeleň mladé pšenice vystřídala zlátnoucí úroda nebo temně rudá, čerstvě zoraná zem. Dnes to bylo o něčem jiném – krajina se halila do mlhy, kterou rozrážela jen světla protijedoucích aut.

Olivie zavřela oči. Rozhodla se relaxovat a přijmout svůj osud. Momentálně nemůže udělat nic jiného. Avšak nepatřila k těm, kdo se snadno vzdávají.

„Nasadí mi ortézu nebo nějakou jinou hnusnou měsíční botu," lamentovala nahlas, aby ji Rolf vpředu slyšel. „Určitě budu moct zkoušet."

„Těžko říct," prohodil přes rameno, soustředěný na řízení na mokré vozovce. „Osobně si myslím, že ti nařídí klidový režim."

Prokristapána! Klidový režim znamená sedět doma. Přestože herci byli amatéři, divadelní zkoušky se staly pro Olivii pokaždé výjimečnou událostí. Upřímné přiznání, že žije tak jednotvárný, nudný život, jí na náladě nepřidalo. Dokonce uvažovala, jestli herce – všichni byli mladší než ona – její vyřazení ze hry nepotěšilo. *Když kočka není doma…* Že by byli vážně tak škodolibí? Přece vidí, jak je nedocenitelná…

„Podvrtnutý kotník je obvykle za čtrnáct dnů v pořádku, nemyslíš?" pokusila se o poslední zoufalý argument.

„Snad… Doufejme," pokrčil Rolf rameny.

Jeho reakce Olivii příliš nepřesvědčila.

KAPITOLA 3

Kate neslyšela přijíždějící vůz, protože se maximálně soustředila na vrtání tří děr do kovové lišty. Až když se otočila, nadskočila leknutím při pohledu na vysokého blonďáka připomínajícího divokého Vikinga, jehož ramena se sotva vešla do dveří dodávky. V sebeobraně proti němu obrátila ječící vrtačku.

„Hej!" křikl muž a zvedl ruce nad hlavu, „je mi líto, jestli jsem vás vyděsil."

„Jasně že jste mě vyděsil," utrhla se.

„Klepal jsem," řekl, jako by mu tohle malé gesto dalo právo vtrhnout do jejího soukromí bez pozvání.

Na Kate to nezabralo a mávla vrtačkou, aby vetřelce zahnala. Couvl ze dveří, ale jenom o krok.

Bylo mu nanejvýš čtyřicet, měl na sobě volnou flanelku, odrbané džíny a pracovní boty; vyhrnuté rukávy odhalovaly komplikované kérky na předloktích. Nos měl trochu křivý, asi si ho kdysi zlomil. Ale Kate se nezdálo, že se chystá zaútočit, což ji uklidnilo. Vypnula a odložila vrtačku a vyšla za ním ven.

Zase pršelo – přesněji *ještě* pršelo. Naštěstí plácek, kde pracovala, nadkryla plachtou. Teprve teď si všimla, že na štěrkové cestě parkuje tmavý pickup postříkaný blátem.

„Co teda chcete?“ zeptala se obezřele.

Pár okamžiků zvažoval odpověď. Pak se ušklíbl, zhluboka se nadechl a založil ruce v bok. „Jsem v trochu ošemetné situaci… No, přivezl jsem vám vaši svěřenku.“

„Cože? Moji svěřenku?“ Kate nechápavě vyvalila oči.

„Jo, přesně. Jste určená jako její pěstounka.“

Kate vehementně potřásla hlavou. Ten chlap musí být cvok. „Je mi líto, ale spletl jste si adresu. O žádné svěřence nevím.“

Upřel na ni lítostivý pohled. „Jmenujete se Kate Sheridanová? Exmanželka Stanleyho Sheridana?“

Kate se málem podlomila kolena. Krucinál! Zase něco, v čem má prsty Stan? Copak musí po tak dlouhé době znovu nést následek nějakého Stanova nezodpovědného počinu? „Jsme víc než dva roky rozvedení,“ prohlásila. Snažila se udržet strohý tón, jinak by kvílela zoufalstvím.

„Obávám se, že rozvod nemá s tímhle případem nic společného,“ pokrčil muž rameny a soucitně se pousmál. „Mimochodem, jmenuju se Jed. Jed Larsen.“ Odmlčel se, jako by čekal na její reakci. Kate byla však natolik ohromená, že jenom přikývla. „Víte, Stan Sheridan měl dceru –“

„Má dvě dcery,“ zarazila ho Kate, ale hlava se jí zatočila tak, že se musela přidržet otevřených dveří vozu. „Jsem jejich matka. Obě jsou dospělé a *určitě* nepotřebují pěstounskou péči.“

Byla velice ráda, že jsou Pippa i Chelsea bezpečně mimo tenhle region. Otcovo chování obě znechutilo stejně jako ji, na druhé straně bylo jejich postavení komplikovanější – táta je táta.

Přestože měl své chyby – po posledních skandálech bily do očí ještě víc – dal se zároveň považovat za milujícího otce, zvlášť když byly holky malé. Učil je plavat… Natíral jim pupínky hojivou mastí, když chytly neštovice… Čas od času podnikali společné výlety a užívali si dobrodružství. Kate nikdy nezapomene na let balonem, který s hrůzou sledovala ze země. „Typický Stanley," bručela vedle ní nesouhlasně její matka. Podobné výstřednosti z duše nesnášela.

Dokonce v době, kdy Stan bravurně představoval roli manžela, otce snů a svým smyslem pro humor dokázal každého rozesmát, zůstávala máma vůči němu nedůvěřivá. Kate se s typicky mladistvou nedůtklivostí kvůli tomu zlobila. „Nebuď tak prudérní. Jsi podezíravá tchyně, která vidí na zeti každou chybičku."

Matčina nedůvěra se nakonec ukázala opodstatněná. I v době, kdy Kate a dcerky zahrnoval láskou a péčí, měl avantýry s jinými ženami, s nimiž se užíval na takzvaných „služebních cestách". Staré hříchy vypluly na povrch teprve při posledním skandálu a dlouho bavily Cairns i okolí. Hořké vzpomínky Kate zraňovaly ještě teď.

Nezvaný návštěvník přikyvoval.

„Problém je," pokračoval, „že existuje třetí, třináctiletá dcera. Pochopitelně jiné matky. Váš ex o ní snad ani nevěděl, ale v rodném listu se uvádí jméno Stanley George Sheridan."

No a co? chtělo se Kate křičet. Je docela možné, že Stan zplodil víc nemanželských potomků, jenže co je Kate po tom? „S tím děvčetem nemám nic společného!" obořila se na Jeda.

„Obávám se, že ano." Vrhl letmý pohled k pickupu.

Teprve teď si Kate všimla, že na předním sedadle někdo sedí. Udělalo se jí mdlo. To má být ta holka? Stanova třináctiletá dcera? Kde vzal Jed drzost ji sem přivézt?

Kate hořela vztekem. Pro jistotu se posadila na schůdek dodávky, aby to s ní neseklo. Tenhle zlý sen nerozchodí. Vnímala jako požehnání, že se na úpatí vrchoviny konečně pro-

bouzí sama – jen ona, stará dodávka a bouda plná nářadí a materiálu.

Když otevřela oči, neodbytný Jed se ještě nepohnul.

„Poslyšte, vím, jak vám asi je. Takový šok…“

Jeho účastný tón Kate nepomohl. Složila hlavu do dlaní. Kéž by uměla čarovat a dokázala toho hromotluka odfouknout ke všem čertům!

„Je to dost složitá situace, ale vysvětlím vám, o co jde,“ pokračoval. „Snad bychom mohli…“ Kývl hlavou k domku.

Ještě aby ho pozvala dál, ne? Chlapík snad čeká, že mu nabídne kafe a přátelsky si popovídají u krbu?

Kate byla pohostinná, jenže s nezvaným hostem by do domu musela pozvat i jeho spolucestující. A pokud to je skutečně Stanova dcera, Kate o její přítomnost pod svou střechou nestála.

„Nechápu, proč mi potřebujete vysvětlovat něco, co se týká mého bývalého manžela. Navíc stejně opustil zemi,“ zvolala rozčileně.

„No právě…“ Jed Larsen jako by vycítil, že s ním Kate ztrácí trpělivost, proto usoudil, že je třeba vyložit příběh co nejrychleji. „Dívčina matka Ange nedávno zemřela.“

Kate zatajila dech. Zaplavila ji lítost nad osudem dívky i její nešťastné matky. Nevědomky se ohlédla k pickupu. Tmavovlasá hlava se skláněla – nejspíš nad mobilem. Tyhle puberťáky zřídka zajímá něco jiného.

„Ange se neprovdala,“ pokračoval Jed. „Než jsme se poznali, nedalo se říct, že měla hodně vztahů. Byli jsme spolu něco málo přes rok… Pak došlo k té nehodě.“

„K automobilové nehodě?“

„Jo.“ Jed trpce sevřel rty. „A holka osiřela,“ dodal s povzdechem.

„Chápu,“ šeptla Kate soucitně. Nic nepředstírala. Osud nešťastné dívky se jí dotkl. Ztratila matku a zbabělý otec, pronásledovaný skandálem, zmizel.

Strašné. Teď holka sedí v cizím autě a nejspíš uvažuje, co se kolem ní vlastně děje. Kate přesto neviděla důvod, proč by zrovna ona měla vkročit do jejího života. Teď v žádném případě. Sama potřebuje doléčit staré rány a vydat se vlastní cestou.

Zatracený Stane! Už jsi mi měl nadobro zmizet ze života, strávila jsem s tebou až moc času. Naivně jsem tě milovala, byla jsem ti oddaná… a zbytečně dlouho. A teď, poté cos mi ublížil snad všemi možnými způsoby, mám právo na svobodu, mám právo vyplavit ze sebe všechen jed, co se mi za ty roky usadil v duši!

Nemůže si dívku vzít do péče. A ani náhodou se nevzdá plánu cestovat, kam se jí zamane! Kolik úsilí ji stálo, aby se vyhrabala z marazmu, do něhož ji exmanžel zatáhl lehkovážným chováním!

Kdo má aspoň trochu citu, nemůže po ní takovou oběť požadovat. Vyloučeno! S puberťáky skončila. Stačí, že ve zdraví přestála nálady dospívajících dcer, jejich hroucení po rozchodu s chlapci, uhry na nose a špatné studijní výsledky. A to byly vlastní děti, které nade vše milovala! Projít tou kalvárií znovu, navíc s cizím dítětem… Se Stanovou dcerou…

Ange jistě má vlastní příbuzné, kteří se dívky ujmou.

„Ange vás v závěti jmenovala jako poručníka a pěstouna," upřesnil Jed.

Kate zalapala po dechu. Nechápavě zírala na Jeda, nebyla schopna slova, nedokázala poskládat myšlenky. „Ale to je absurdní," vypravila ze sebe po dlouhé chvíli. „Jak to? Vždyť jsme se vůbec neznaly!"

Jed vrhl další výmluvný pohled k domu, ale protože se Kate jasně nehodlala pohnout, odevzdaně povzdechl a založil ruce na hrudi. „Podle Angeiny advokátky sepsala už před pár lety poslední vůli – v době, kdy jste ještě nebyli se Stanem rozvedení. Podle Ange jste prý žili ve šťastném manželství. A protože byl Stan Tillyin otec –"

„To děvče se jmenuje Tilly?" přerušila ho Kate.

Jed s lehkým pokrčením ramen přikývl a pokračoval. „Ange chápala situaci tak, že Stan je otcem její dcery, a vy, jeho manželka, jste matkou *jeho* dvou dcer, Tillyiných nevlastních sester. A pokud by se s ní něco stalo, přála si, aby vaše rodina Tilly přijala za svou."

„Ale… Ange… Angela musela…" Kate zrudla rozčílením, a tak raději zmlkla a nadechla se. „Musela přece vědět o rozvodu. A taky, že naše manželství nebylo ani trochu idylické. Nezměnila závěť?"

„Zřejmě ne."

„Proč to sakra neudělala?"

„Na to vám neodpovím. Co se týče aktualizace důležitých dokumentů, na to jsou lidi dost lajdáci, že?" poznamenal Jed s rozpačitým úsměvem. „Já k nim patřím – nemám žádnou závěť."

Dobrý Bože! Takže tenhle malér skutečně není jenom zlý sen, všechno je legální! V té chvíli jako by Kate propadala do pohyblivého písku a neměla se čeho zachytit. Je v pasti a myšlenky se rozplývají při horečném pokusu nějak se dostat ven.

Žena, s níž se nikdy nesetkala, ji jmenovala – aspoň v závěti – pěstounkou své dcery. Směšné! Nehorázné! Přes podobné záležitosti nebyla Kate odbornicí, ale podvědomě cítila, že takový akt je možný, dokonce v souladu se zákonem. Na druhé straně, nakolik může cizinci s rozcuchanou bradkou, budícího dojem člena motorkářského gangu, věřit, že říká pravdu? V první řadě si musí promluvit s advokátkou, na niž se Jed odvolává. „Dejte mi kontakt na tu advokátku," požádala.

„Beze všeho. Mám u sebe vizitku." Jed spokojeně přikývl, vytáhl z kapsy košile bílou kartičku a podal ji Kate. „Přivedu Tilly," dodal.

„Vyloučeno."

Jed se v půli cesty k pickupu otočil a zamračil se.

„Já… Nejsem si jistá, jestli je na to už vhodná chvíle. Nejprve se sejdu s advokátkou." Kate doufala, že se jí v hlase neodráží panika.

Sotva dokončila větu, Jed odmítavě potřásl hlavou. „Je mi líto, ale to nepůjde."

Kate zamrazilo. „Proč ne?"

„Musím ji u vás nechat už dneska."

„Nesmysl. To nepřipadá v úvahu. Až do dneška přece žila s vámi, ne?"

„To ano." Zdálo se, že se mu v očích mihl stín lítosti. „Jenže jsem si dojednal novou práci na západě – firma sídlí v Perthu – a odlétám z Cairnsu prvním ranním spojem."

Sakra!

Kate jako by dostala ránu do žaludku. Trhla sebou, zavřela oči a skryla tvář v dlaních. Tohle nemůže být pravda! Proč zrovna já? A proč právě teď? „To nemůžete udělat. Nemůžete dívku… jen tak opustit," koktala. „Jste přece… Nejste vlastně její nevlastní otec?"

„Ani náhodou. A v žádném případě si ji nemůžu nechat."

„Já taky ne."

„Vážně… Je vyloučené, aby se mnou bydlela," kroutil Jed hlavou.

„Proč ne?" Kate bleskla hlavou myšlenka, při níž se jí udělalo zle. Snad ten chlap děvče nezneužívá…

Jed rozhodil rukama. „Podívejte se, paní. Jsem čtyřicetiletý potetovaný chlap s dlouhým hárem a zlomeným nosem. Už tak mě párkrát zastavili poldové jenom proto, že se jim nelíbil můj vzhled."

Kate mu chtě nechtě dala za pravdu. Však ji taky pořádně vyděsil, když se tak z ničeho nic objevil ve dveřích dodávky. Ale přesto… To neznamená…

„Pochopte mě," pokračoval mírně, „už tak se v baráku, kde bydlíme, začíná ledaco šeptat. Pochybný chlap žije s cizí třináctiletou holkou bez rodiny. Je jen otázkou času, kdy zazvoní poldové… možná v závěsu s někým ze sociálky."

Bože… Kate dusila nemilosrdná, ledová ruka osudu. Vtom ji cosi osvítilo. „A co prarodiče?"

Jed opět zakroutil hlavou. „Ange v sedmnácti utekla z domu. Otec zemřel na předávkování, dementní máma je v ústavu."

Bože, pomoz mi!

„Tilly je hodná holka. Nezaslouží si, aby s ní život takhle zametal," pokračoval Jed s neurčitým úsměvem. „Byly si s mámou hodně blízké."

Kate zaúpěla.

„Vážně mě nenapadá, co víc bych mohl udělat. Snad jsem měl celou tu věc nechat na krku advokátce. Jenže po Angele nezůstal ani cent, takže advokátka by jednoduše přehodila problém na sociálku, aby vyhledala náhradní rodinu." Jed povzdechl.

„To je logické."

On se přesto zatvářil nesouhlasně. „Ange měla s pěstounskou péčí špatnou zkušenost, proto nemínila vystavit dcerku riziku." Odmlčel se, polkl a pronesl konečný verdikt. „Našel jsem vás a předávám Tilly do vašich rukou."

KAPITOLA 4

„Je to jen dušené kuře, ale rozdělila jsem ho na menší porce, aby se líp zamrazily." Josie se v Oliviiných dveřích objevila s plastovými krabičkami v rukou a optimistickým úsměvem.

Olivie seděla v křesle v prosluněném předním pokoji, nohu s ortézou položenou na taburetu a berle opřené o knihovničku. Doufala, že se usmívá dostatečně vděčně a při tom uvažovala, kam proboha nacpe další jídlo, když malý mrazáček v horní části ledničky je už teď plný k prasknutí.

Během pár dnů od nehody zazvonilo u Olivie neuvěřitelné množství dobrosrdečných místních s nabídkou jídla. Ta nečekaná péče ji zaskočila; jenže kam uskladnit tři krabičky

kuřecího na zelenině, lasagne, dva bochníčky datlového chleba a citronový koláč?

Sousedé dokonce uvažovali pořídit seznam osob, které se budou u herecké celebrity střídat v celodenní péči!

„Chceme mít jistotu, že zase neupadneš," vysvětlovala Deidre z domu na rohu ulice.

Olivie ten nápad bleskurychle zamítla. Znala Deidre, největší místní drbnu. Celé městečko by se v mžiku dozvědělo o obsahu Oliviiny spíže, jakou značku zubní pasty používá a nepochybně přesné detaily o obsahu zásuvky se spodním prádlem. Možná to je drsný odsudek, jenže Olivie žije příliš dlouho sama a nezávisle – na což je hrdá – a nesnese představu, že by ji měl někdo pod nepřetržitým dohledem.

Uvědomila si, že návrh odmítla příliš razantně, proto si teď dala pozor, aby Josii neurazila. „Jsi moc laskavá, Josie. Vřelé díky."

„Ráda pomůžu." Josiin pohled zářil jako vždy, dokonce se zdálo, že jí v očích jiskří ještě víc potěšením z role samaritánky. „Odnesu to do kuchyně… Můžu do mrazáku?"

„Ach… Zatím to ulož do lednice na dolní polici. Díky."

„Všechno?"

„Jo," přikývla Olivie rozhodně. Nechtěla Josii zkazit radost při pohledu do plné mrazničky.

„Jak myslíš." Josie na ni vrhla tázavý pohled a jenom pokrčila rameny. Odnesla jídlo do kuchyně; ozvalo se otvírání a zavírání lednice a byla zpátky.

„Nepotřebuješ ještě něco, když už jsem tady? Uklidit a tak…"

Rozhlížela se po pokoji. Bylo však vzorně uklizeno, protože zrovna včera sem poslal farář Jonno dobrovolníky z místní farnosti, a ti se pustili do kompletního úklidu od půdy až po sklep. Místo projevu vděčnosti se Olivie musela pořádně zapřít, aby vůbec to pobíhání cizích osob v celém domě snesla. Když konečně vypadli, samozřejmě faráři Jonnovi zavolala a poděkovala, jakož i Rolfu Andersovi, který

se jí po nehodě rytířsky ujal. Dokonce i ten příjemný, ale trapně mladý lékař, co Olivii přijímal na urgentním oddělení, projevil nebývalou galantnost a účast. Vážně, okolí se k ní chovalo nanejvýš citlivě.

Ano, za péči je vděčná, bohužel bolest kotníku příliš nepolevila. Už jen nácvik chůze o berlích byl náročný pro nečekaně velkou fyzickou námahu.

Josie rozpačitě přecházela po pokoji. „Možná bych mohla zalít kytky na parapetu," napadlo ji.

Tenhle úkol by Olivie zvládla s jednou berlí, když by se opřela o kuchyňskou skříňku. Jenže má mít kotník ve vyvýšené poloze, a jestli jí Josie chce pomoct… „Jo, klidně. Díky," souhlasila. „Už potřebují trochu zavlažit. Vlastně…"

„Ano?" Josie se ve dveřích obrátila a upřela na Olivii výmluvný pohled.

Olivie si byla vědoma, že se nevyhnou hovoru o budoucnosti její role, ale zatím jako by se tématu obě vyhýbaly. „Nedáš si se mnou čaj?"

„Ráda," usmála se Josie. „Taky jsem to chtěla navrhnout. Dám vařit vodu a mezitím zaliju kytky."

„Fajn. Všechno potřebné snadno najdeš – čaj, cukr a šálky jsou na polici. Ach, a v plechovce na pečivo je bochníček datlového chleba, jestli máš chuť."

„Perfektní!" Josie odešla a Olivie dumala, z kterého konce nakousnout citlivé téma. Kéž by nebyla tak unavená a vystrašená. Kvůli bolesti se několik nocí pořádně nevyspala. Navíc měla až moc času přemýšlet o doporučení lékařů. Nešlo o vážný úraz, ale vzhledem k jejímu věku potrvá zotavování přinejmenším několik týdnů. Nemohli Olivii zaručit, že do premiéry hry bude fit. Obava, že nebude moct vystoupit, v ní vyvolávala paniku. To není možné! Přece musí existovat nějaké řešení!

Zavřela oči a pomalu, zhluboka se nadechla. Měla by se věnovat uklidňujícím meditacím, co se před lety naučila na lekcích jógy. Z kuchyně se ozývalo hučení konvice, cinkání

lžiček na podšálcích z jemného porcelánu, otevírání starodávné plechovky na pečivo.

„Už se to nese!“ volala Josie ode dveří. Na podnose byly úhledně uspořádané šálky, konvice s čajem, cukřenka, malý džbánek s mlékem a talířky s chlebem potřeným máslem. Opatrně položila podnos na konferenční stolek. Olivii se podařil vděčný úsměv.

„Mléka si dáváš jen kapku, viď? A půl lžičky cukru,“ ověřovala si Josie.

Olivie přikývla. Za ta léta herci strávili tolik společných přestávek na čaj, že zvyky kolegů dávno znali. Josie položila talířek s chlebem a hrnek s čajem Olivii na dosah a pak se uvelebila do měkkých polštářků v proutěném křesílku. „Omlouvám se, ani jsem se nezeptala, jak se ti daří,“ řekla a zkřížila hubené nohy.

„Ujde to,“ zalhala Olivie.

Josie se zamračila. „Opravdu?“ Zapíchla do ní svůj pověstný vševědoucí pohled.

Olivii došlo, že obstát v reálné situaci je daleko těžší než zahrát roli podle scénáře. Obzvlášť když bezpečně věděla, že Josie z Rolfa Anderse vymáčkla každý detail lékařské diagnózy.

Nicméně nasadila co nejpřesvědčivější tón. „Jsem fakt v pohodě. Jen musím mít kotník ve vyvýšené poloze, dokud otok nezmizí.“ Pak pro jistotu rychle změnila téma. „Jak dopadla včerejší zkouška? Dařilo se?“

„Ach, v podstatě jo. Pochopitelně jsme o tebe měli obavy, ale pak se všichni uklidnili a soustředili jsme se na scény s robotem.“

„Fajn, to je rozumné,“ nasadila Olivie další úsměv a zamyšleně popíjela čaj.

Josii nebylo snadné odvést od tématu. „Víš,“ pokračovala rozpačitě, „Rolf říká, že nějaký čas se na tu nohu nepostavíš.“

Olivie by ráda protestovala – doktoři přehánějí. Pitomé podvrtnutí kotníku ji přece nevyřadí z práce na spoustu

týdnů! Současně chtě nechtě přiznávala, že je příšerně slabá a… No prostě jí je *sedmdesát*.

Až donedávna svůj věk nepociťovala především díky zdravému stravování, cvičení, péči o pleť a v neposlední řadě dědičnosti. A taky své kadeřnici, která udržovala její stříbrně šedivé vlasy ve zdravé kondici a upravené.

Josie však čekala na odpověď, takže neochotně přikývla. „Ano, pár týdnů se budu belhat."

„Pravděpodobně nestihneš nazkoušet roli," poznamenala Josie tiše.

„Proč by ne?" ohradila se Olivie, ale zoufaleji, než chtěla. Byla už natolik vystresovaná nejistotou, že se jen stěží ovládala. Kéž by dokázala vyskočit z křesla a projít se po pokoji, aby se uklidnila!

„Olivie, drahoušku, možná nebudeš mít na vybranou."

„Berlí se snad brzy zbavím, dají mi ortézu."

„To by vše usnadnilo," připustila Josie, „ale přesto…" Zarazila se. Váhala vyřknout nevyhnutelné.

„Copak Lady X nemůže mít ortézu?" vykřikla Olivie, najednou bez sebe radostným vzrušením nad tou výstřední obměnou. „Hlavní postava by získala lehce komickou podobu."

„Víš přece, zlatíčko, že do téhle hry se podobné experimenty nehodí," mírnila ji Josie.

„Nesmysl." Rolfova hra je originální a totálně ulítlá. Historickou klasiku prolíná sci-fi. „Burraley uvádí světovou premiéru, takže může jít o jakékoli pojetí hry," protestovala Olivie. „Prokristapána, Josie, trochu fantazie, ne? Promluv s Rolfem, ať pozmění text. Stačí pár poznámek, které zdůvodní ortézu." Lítostivý výraz režisérky ji podráždil.

„Hlavně se kvůli tomu nestresuj. Není třeba se rozhodnout okamžitě," konejšila ji Josie. „Uvidíme za týden."

Vlastní netrpělivost a nedůtklivý výbuch Olivii zaskočily. „Jistě," souhlasila už mírněji.

„Ale do té doby – spíše jenom jako pojistku – mám v úmyslu požádat Margot, aby roli Lady X nastudovala